

JEN BRICKER

V SODELOVANJU S
SHERYL BERK

S PREDGOVOROM
NICKA
VUJICICA

URESNIČEVANJE
SANJ
Z VERO
IN
POGUMOM

VSE JE MOGOČE

OSEBNA ZGODBA

VSE JE MOGOČE

JEN BRICKER
in Sheryl Berk

VSE JE MOGOČE

Uresničevanje sanj z vero in pogumom

Družina
Ljubljana 2019

Knjiga je napisana Bogu v slavo.
Naj se dotakne življenja milijonov ljudi
po vsem svetu.

Posvečena je mojim staršem
Gerald in Sharon Bricker.
Brez vaju se vse to ne bi uresničilo!

Predgovor

Jen sem spoznal septembra 2014 na prireditvi na Beverly Hillsu. Predstavil sem jo poslušalcem in opazoval njihov odziv. V hipu jih je popolnoma očarala, tako kot mene.

Že po prvem srečanju je bilo jasno, da se je med nama stkala posebna vez. Le redkokdaj spoznam koga, ki sprejema toliko enakih resnic in ima toliko enakih ciljev kot jaz: sanjaj na veliko; sprejmi, kar ti je dal Bog; prinašaj luč tja, kjer vladajo sence; širi upanje, vero, ljubezen in mir.

Všeč mi je njen odnos z Bogom in to, kako navdihuje druge, naj ga iščejo. Tega ne dela le z besedami, temveč tudi z dejanji. Kadar se sooči s težavami, nikoli ne dopusti, da bi jo ovirale na poti do sreče in cilja. Njena vera je neomajna. Bogu ni hvaležna le za darove, marveč tudi za priložnosti, ko trud ne obrodi sadov, kljub vsemu pa omogoča rast. Z Jen sva se pogovarjala, da oba vidiva svojo »invalidnost« kot prednost. Bog se ne moti. Nihče od naju ni napaka. Gospod je natančno vedel, kaj dela, ko naju je ustvaril.

Zgodbe, kakršna je njena, so zelo redke. Ponosen sem, da spada v peščico govornikov, ki jim zaupam povabila, kadar jih sam žal ne morem sprejeti v okviru organizacije Attitude is Altitude (Pravi odnos je ključ napredka). Ponosen

sem nanjo, da se pogumno izpostavlja in pripoveduje o sebi. Toda prepričan sem, da je to šele začetek. Bog je Jen Bricker namenil še marsikaj. Kadar nastopa v leteči akrobatski točki ali nagovarja večtisočglavo množico, z veseljem opazujem, kako poleti proti nebu.

Nick Vujicic

Zahvale

Najprej bi se rada zahvalila tebi, Bog. Nič, niti moje življenje, ne bi bilo mogoče brez tebe, ki me vodiš v vsem.

Hvala mojim staršem, ki so pravi zvezdniki in podpirajo vse norosti, ki sem jih kdaj poskusila ali naredila. Mojim bratom, Gregu, Bubbu in Bradu, ker me imajo radi od prvega dne (in ker mi niso dali trapastega imena!) ter so me naučili, kako naj se družim s fanti in se ne bojim umazati.

Zahvaljujem se sestrama Christini in Dominique. Ne morem verjeti, da je minilo že deset let, odkar smo se spoznale. Čas resnično beži! Veselim se, da bom videla, kaj nam bo Bog namenil v prihodnjih desetih letih.

Velika zahvala velja celotni skupnosti v okrožju Crawford (učiteljem, trenerjem in vrstnikom), da me že vse življenje podpira. Neznansko sem hvaležna za korenine in vrednote, ker sem odraščala v tako tesno povezani skupnosti.

Krine, najčudovitejša najboljša prijateljica si, kar bi si jih lahko v sanjah želela. Če sem iskrena, si ne predstavljam življenja brez tebe. *Zelo* sem hvaležna Bogu, da naju je združil!

Grant, vedno si bil v Jeninem moštvu, dobesedno od trenutka, ko sva se spoznala. Hvala, da me spodbujaš, me imaš rad in *zmeraj* verjameš vame!

Rada bi se od srca zahvalila vsem, ki so mi dali priložnost, ko je bilo druge strah. Hvala vsem »angelom«, ki vas srečujem na potovanjih. Veste, kdo ste. Sprejeli ste me v svoje domove. Nahranili ste me, me vabili na večerje in se posebej potrudili, da ste mi izkazovali ljubezen, čeprav vam ne bi bilo treba. Nikoli ne bom pozabila ne vas ne vsega, kar ste storili zame. Upam le, da vam bom nekoč lahko vrnila uslugo in storila še kaj več!

Veliko zahvalo dolgujem tudi svoji pisateljici Sheryl Berk. Tega nikakor ne bi zmogla brez tebe. Izjemna si! Neznansko sem hvaležna, da sva toliko časa preživeli skupaj. Hvala, da si že od prvega dne zavzeta članica Jeninega moštva.

Zahvaljujem se Franku Weimannu pri agenciji Folio Literary, ki je pripomogel, da je knjiga ugledala luč sveta.

Hvala Joshui Schreffu, mojemu sodelavcu, da se vedno zavzame zame.

Zahvaljujem se Nicku Vujicicu, da sva stkala tako veselo in trdno prijateljstvo.

Hvala vsem v cerkvi Resničnost v Los Angelesu. Vsi ste mi dobesedno spremenili življenje. Ta cerkev je uslišanje mojih molitev.

Hvaležna sem vsem akrobatom in zračnim plesalcem, ki ste od prvega dne verjeli vame. Hvala Maxu, izjemnemu akrobatskemu koreografu, prijatelju in zračnemu plesalcu, ki mi pomaga oblikovati nastope ter mi omogoča prenočišče in prostor za vadenje.

Hvala čudovitemu Jeremyju Cowartu, ki je z očarljivo naslovnico zadel žeblico na glavico. Neverjeten si, prijatelj moj!

Zahvaljujem se vsem zaposlenim pri založbi Baker, da ste tako navdušeni nad menoj in me podpirate. Brian, v veliko veselje mi je bilo sodelovati s teboj pri nastajanju knjige. Amy, hvala ti za nenehno navdušenje. Mark, neverjeten blagoslov si. Resnično si ne predstavljam, da bi knjigo

ustvarjala s kakšno drugo založbo. Ponižno sem hvaležna za vsakogar od vas. Snovanje knjige je bila čudovita izkušnja. Hvala, da ste tako močno in zavzeto verjeli vanjo in vame!

Uvod

Divja je, čeprav tako je majhna.
William Shakespeare: *Sen kresne noči*¹

Pravkar se je zgodilo: priletela sem na svetovno prvenstvo v atletiki za invalide v Katarju. Spustili so me iz velikanškega balona, a ne takega z lepo pleteno košaro. Nanj sem bila *pritrjena* s trakom. Ozrla sem se na prizorišče in osupnila. Čudovito je! Še nikoli nisem nastopala z balonom! Ko so me prireditelji povabili v Katar in opisali, kako so si zamislili moj nastop, se mi ni niti sanjalo, kako čarobno in izjemno bo. Rdeča nit točke, v kateri sem sodelovala, je bil moj prihod. Zelo so se potrudili, da so napihnili orjaški balon in da so ga trije možje držali visoko nad seboj. Vsega so se lotili izjemno natančno. Vedela sem, da moram stisniti zobe, tako kot pri vsem, česar se bojim. Če se ozrem nazaj, je bil to eden mojih najljubših neverjetnih trenutkov – popolna mešanica vrhunskosti in norosti, umetnosti in blaznosti. Hočem reči, kdo sploh počne kaj takega? Očitno jaz! Ves čas, ko sem lebdela tam zgoraj, se mi je po glavi podila samo ena misel: *Bog je neskončno dober!*

---

¹ Prevedel Oton Župančič.

Prepričana sem, da sem blagoslovljena, čeprav se na prvi pogled morda ne bi strinjali z menoj. Težko je spregledati, da nimam nog. Nikoli se mi ni zdelo, da sem drugačna od drugih. Če sem kaj hotela narediti, sem to tudi storila. Če sem hotela biti vrhunška telovadka ali leteča akrobatka, me nekaj manjkajočih okončin ni moglo ovirati. Moj pristop je bil preprost: brez omahovanja, strahu ali skrbi v slogu »kaj, če«. Če sem naletela na oviro, sem ustvarjalno ugotovila, kako naj jo obidem. Ljudje se po mojem mnenju takega pristopa ne naučijo, zato me verjetno ves čas prosijo za nasvete. Življenje je osupljivo popotovanje, če te ne hromi strah.

Kljub temu se mi ni nikoli zdelo, da bi morala kaj dokazati. Sem, kdor sem, in to je moje. Ljudje me velikokrat vprašajo: »Če bi se lahko rodila z nogami, ali bi si to želela?« Ni govora. Bog mi tega daru ni dal brez razloga. Drži, rekla sem *daru*. Ne bi rekla, da sem »invalidna« ali »gibalno ovirana« oziroma da mi karkoli manjka. Vsak dan sem hvaležna za svoje telo. Če bi se rodila z nogami, ne bi dobila tako posebnih priložnosti za dober vpliv na ljudi. Tako Bog deluje po meni – po moji »edinstvenosti«.

Od zunaj se mogoče zdi, da sem dobila slabe karte. Biološki starši so me navsezadnje zapustili na dan mojega rojstva. Sama pa sem mnenja, da me je Bog tako zavaroval. Imel je večje načrte. Vedel je, da me mora poslati na pravi kraj, k pravim ljudem, ki bodo spodbujali moje talente in darove ter me učili, kako naj jih sprejemam. Vedel je, kaj dela, saj vedno ve!

Torej, resnično sem blagoslovljena. In moja posvojitelja sta moja junaka, saj sta me naučila videti moč in lepoto tam, kjer ju drugi ne opazijo. Govorila sta mi, naj vztrajam ne glede na izziv. Veliko jih je že bilo in veliko jih še bo. Zadnjič sem šla na zumbo in neka gospa me je vprašala: »Kako to delate?« Kako tega *ne* delam? Kako ne veslam v kajaku, skačem s padalom, rolam, igram košarke – seznam

je neskončen. Ironično je, da sovražim sedenje pri miru (ker sem brez nog, se zdi, da ves čas sedim). Odkar sem se začela plaziti, nikoli ne mirujem. Ni bilo pomembno, da so prvi zdravniki, h katerim so me peljali starši, zatrjevali, da me bodo vse življenje morali nositi in postavljati v »vedro«. Brickerjeva za svojo deklico nista želela takega življenja.

Sem bila kdaj malodušna, negotova, zagrenjena, na tleh? Prav gotovo. To pomeni, da sem človek. V otroštvu sem dolgo imela hude težave zaradi telesa. Moja podoba v ogledalu mi ni bila všeč. Hotela sem biti visoka in ljubka z rokami baletke, vendar sem bila majhna in imela sem mišičaste roke. Veliko sem premišljevala o sebi in sklenila, da mi Bog takega telesa ni dal brez razloga. Dal mi je tudi talente in sposobnosti, da bi pritegnila pozornost drugih. To je moja priložnost za poučevanje, ozaveščanje in navdihovanje.

Knjiga deloma govori o tem, vendar bi vam rada razkrila preplet vsega, zaradi česar sem, kakršna sem. Morda ste že brali o meni ali me celo poslušali. Toda to je samo površje. Sem pustolovska, umetniška, čustvena, imam napake, sem strastna, strta, trapasta, športna, norčava, spogledljiva in igriva. Sem sestra, hči, najboljša prijateljica, tetka, zračna plesalka, ljubimka. Občutim negotovost, dvom, strah in šibkost ter doživljam trenutke popolne sreče, skrajne pustolovščine, silovite strasti in razburljive ljubezni. Včasih me skoraj raznese od veselja, navdušenja in sreče, drugič sem preobremenjena, premalo sposobna in osamljena. Še nikoli nisem razkrivala toliko plati svoje osebnosti. Če sem povsem iskrena, doslej nisem bila pripravljena. Mislila sem, da močni ljudje nikoli ne pokažejo šibkosti. Zdaj pa vem, da velja ravno nasprotno: veliko poguma potrebuješ, da si ranljiv in razgališ svojo resnično osebnost. Niti najmanj se ne bojim vrtenja na traku deset metrov nad tlemi, toda da bi se odprla ... tega me je precej groza.

Toda tako kot velja za vse druge izzive v mojem življenju, sem se zavedala, da to moram storiti. Ko sem našla

motivacijo, je naloga končno postala obvladljiva. Rada bi, da bi vsi, ki berete to knjigo, spoznali preprosto in osupljivo resnico: pomembni ste. Vsi imamo posebne darove in talente, zaradi katerih smo edinstveni in čudoviti. Vsi imamo moč, da nekomu spremenimo življenje. Vsi imamo glas, oder in sposobnost, da dobro vplivamo na svet. Tu ne gre le za spreminjanje limon v limonado ali za pogled na napol poln kozarec. Pomembno je, da nekaj storimo. Pripraviti se moramo do tega, da delamo, kar nam je bilo namenjeno (recimo temu *smisel*), vendar ni nujno, da je to tisto, kar delamo zdaj. Zazreti se moramo onkraj sebe in si predstavljati brezmejne možnosti.

Vse je mogoče. To je moj najljubši svetopisemski navedek iz Markovega evangelija: »Vse je mogoče tistemu, ki veruje.«² Opazite, verjemite, uresničite. Kdo bi si mislil, da je tako preprosto? Toda moje življenje to dokazuje. Nenaavadno je, da imam komaj osemindvajset let in da šele začnjam! Zame je to prvi korak na moji poti (namerna besedna igra!). Pot je jasna in komaj čakam, da vidim, kam me bo vodila. Zato se vprašajte: Kam vas bo vodila pot, če boste sklenili, da boste storili, kar vam je namenjeno? Na kakšnem kraju, na katerega niste pomislili niti v sanjah, se boste znašli? Ni treba, da letite z balonom ... po drugi strani pa ... zakaj pa ne? Ne obupajte, dokler ne poskusite. Bodite pogumni. Sanjajte drzno. Verujte. In ne bojte se pogledati navzdol. Razgled je precej osupljiv.

Jen

---

² Markov evangelij 9,23.

Prvo poglavje

Dojenčica, rojena brez nog

*Gospod ne vidi, kakor vidi človek.
Človek namreč vidi, kar je pred očmi,
Gospod pa vidi v srce.*
Prva Samuelova knjiga 16,7

Na svet sem prišla brez imena – dobesedno, bila sem »nihče«. Moji romunski biološki starši so me zapustili, pustili so me v bolnišnici. Pa vendar jih ne sovražim. Čeprav ljudje težko razumejo, nisem jezna na mamó in očeta, temveč sem jima hvaležna. Zaradi tega, kar sta storila, sem se znašla v ljubečem domu Brickerjevih, ki sta me podpirala in me učila, da ima življenje – vsako življenje – svoj namen.

Začetek mojega življenja je bil zagotovo nenavaden. Moja biološka mati Camelia me je s carskim rezom rodila v majceni porodni sobi v Salemu v zvezni državi Illinois. Ob rojstvu sem imela velike temno rjave oči, goste črne lase, temne obrvi in trepalnice ter precej temno polt. Poleg tega sem se rodila s srcem na desni strani namesto na levi (marsikatera medicinska sestra se je prestrašila, ko je s ste-

toskopom iskala moj srčni utrip!). Merila sem le triintriideset centimetrov, tri centimetre več od ravnila. Ironično je, da so bolnišnico zaprli kmalu po mojem rojstvu. Domači me dražijo, da se nihče ni mogel kosati z menoj, zato so jo morali zapreti.

Camelia me sploh ni videla, ker moj biološki oče Dmitry ni dovolil – niti za hipec. Neka sorodnica pravi, da mu je zdravnik (tudi Romun), ki je pomagal pri porodu, rekel, da bom umrla. Mogoče je mislil, da bi bilo preveč boleče. Mor-da ji je hotel prihraniti bolečino, žalost ali obžalovanje. Mogoče se je samo prestrašil ali se mu je zdelo, da ni čustveno in gmotno sposoben skrbeti za otroka s posebnimi potrebami. Ali pa je mislil, da mi dela uslugo?

Ne vem in ne pretvarjam se, da mi je znano, kaj se mu je tedaj pletlo po glavi. Vem le, da je samo enkrat pogledal to drobceno dojenčico s štrcljema namesto nog in sklenil, da ji bo bolje pri kom drugem.

Torej ne, nisem jezna, čeprav zveni noro. Ne obtožujem bioloških staršev niti jih ne obsojam ali jim zamerim. Kako bi jih lahko obtoževala, ko pa so mi dali največji dar na svetu – družino, ki me je potrebovala tako močno, kot sem jaz potrebovala njo? Oče in mama sta bila glede posvojitve že od začetka odkrita do mene. Nista hotela, da bi bila prizadeta, se čutila zapuščeno ali sovražila biološke starše. Povedala sta mi: »Jennifer, moraš razumeti, da sta bila tvoja biološka mama in oče iz druge države in sta drugače razmišljala. Nisi bila v njuni koži in ne poznaš pravega razloga, zakaj sta te oddala. Kakršenkoli že je, ni pomemben. Bog je to do potankosti načrtoval. Bila si naša uslišana molitev, čudež. Dala sta nam dar, podarila sta nam tebe.«

Toda nekaj časa je trajalo, da sta moja posvojitelja našla ta mali dar. Socialna delavka me je najprej poslala v rejniško družino, k prijaznima ljubečima zakoncema, ki sem ju pozneje klicala nana in papa (pri njiju sem bila tri mesece, vendar smo več let ohranjali stike, dokler nista umrla).

Dala sta mi ime Holly Ann. Papa je delal pri železnici in je ves čas nosil pajace, zato sem se lepo prilegala v njegov nprsni žep, kakor kengurujček v materino vrečo. Po televiziji sva gledala *Alfa* (čudnega malega vesoljčka, ki ga ne poznate, če vas proti koncu osemdesetih let še ni bilo). Imela sem plišastega Alfa, ki sem ga povsod nosila s seboj. Skrbela sta, da sem bila na varnem in zadovoljna. Več mesecev potem, ko sem postala Brickerjeva, so me starši vozili k njima na obisk. Bila sta prva človeka, ki sta me imela rada, in resnično sta imela široko srce. Kot rejnika sta skrbela za otroke, ki jih je bilo »težko namestiti«, in v vseh letih videla veliko žalostnih, nesrečnih otrok. Kljub očitnim »zdravstvenim« težavam nisem bila ena izmed njih. Človek bi mislil, da mi bodo zaradi »posebnosti« težko poiskali stalen dom, vendar ni bilo tako. Več kot tristo parov se je potegovalo zame. Občasno premišlujem o tem. Lahko bi bila tristokrat drugačna Jen. Podobno je verjetnostni enačbi: kaj bi postala Jen, če bi šla k X in Y? Z vzgojo so mi pomagali, da sem postala, kakršna sem danes. Hvaležna sem, neskončno hvaležna, da je imel Bog tak načrt.

Molitev za čudež

Sharon in Gerald Bricker – moja bodoča starša – sta v času mojega rojstva živela v Hardinvillu v Illinoisu, mestecu Bogu za hrbtom na vzhodu države. Imela sta že tri sinove: štirinajstletnega Grega, dvanajstletnega Briana (znane ga tudi kot Bubba) in desetletnega Brada. Kljub vsemu sta si neznansko želela deklico. Mami so morali odstraniti maternico, ker je imela ciste na jajčnikih. Vedela je, da ne bo mogla nikoli več roditi, zato je Boga prosila za čudež. Ohranila je vero in ves čas verjela: *Gotovo je nekje na svetu deklica, ki potrebuje našo družino*. Ženska je bila resnično potrpežljiva kot kakšna svetnica!